

пата и южната страна на селото та се завържихме към срѣдата му и отидохме на дюкениѣ имъ. Тамъ отъ стеклитѣ се селени, едни приказвахъ за стратегическитѣ случки, други за изгубванието дъщери и дѣца, трети на добитъци, четвърти благодарятъ Бога, че се отгървели, пети да се видатъ съ роднини, познайници и приятели, шести пакъ да си посерѣбнатъ, попиѣнатъ и по развеселѣтъ, седми придадени на мисль, за хубавото плодородие и берекетъ на нивитѣ; съ една дума движението огъ разнитѣ развлъновани душевни чувства бѣхъ страшно трогнати отъ настѣжлото зло на селското работническо съсловие. Разбира се, че и ний трѣбваше по пѣщо да приемъ, за да не останемъ долни отъ обществото, дѣто като испихме по една чаша вино, тръгноваме си, нъ по нѣтъ ударихме възъ едно множество, което бѣше привлѣкло почти повечето селени наоколо си и ги занимаваше съ приказкитѣ си по пастоящата война и запазването ни; та за насъ тѣй бѣ отъ голѣма важность, дѣто да понаучимъ и разберемъ какъ ще върви и на кждѣ удари крайтъ на тая работа. Приближихме ги и що да видимъ, тии бѣхъ нашитѣ бѣлгарски конници отъ градътъ, които прѣди малко оставихъ въ Кара-Бунаръ и се почудихъ, кога сварихъ да достигнатъ до тукъ въ толкова късо врѣме; страхъ лози пази, казва по-словницата, коньетѣ знаятъ и краката имъ какъ сж вѣрвели, дѣто ги развождахъ, назобихъ и захванхъ съ бѣла рада (ракията) на едно да разговорятъ, та помѣжду малко видѣхъ и дѣда Добря отъ Карпопча, извѣстенъ въ турско врѣме като адвокатъ подъ името Добръ чорбаджи, съ бѣли гащи раздрощанъ и бѣла кърпа привързана на ржката и шията му, да се навлича и наместа да сѣда при тѣхъ за да се разговорятъ. Зачуденъ какъ е могло това тѣй да стане съ него, напитахъ другаря си, кой го е ударилъ въ ржката и защо сж го ранили? — Отговаря ми, че озаранъ турцитѣ го ранили съ пушка, когато е отивалъ да прибиратъ тѣхнитѣ добитъци. Смутенъ вътрѣшно и смаянъ, помислихъ си: пакъ и той ли е ударилъ работата на яма, стръзнхъ ся и неможихъ по-вече да мисля и говоря. Като